

radicals manifestacions, quan a la ciutat de Tarragona, el juny de 1919, amb ocasió de celebrar-se el III Congrés de Metges de Llengua Catalana, va iniciar-se la idea de la nostra organització de classe.

D'allí sortiren les primeres inscripcions i el ferm propòsit d'estructurar i constituir ben prompte el Sindicat de Metges de Catalunya.

La classe mèdica tenia ja llavors un instrument de defensa, però, per no ésser una cosa absolutament pròpia i per estar emmarcada en uns límits raquítics, no responia ni podia respondre a les nostres necessitats.

Em refereixo als Col·legis Oficials de Metges, que eren més que una organització de classe, una tutoria que sobre la classe exercia l'Estat. Els Col·legis de Metges eren el graó entre els metges i els poders públics, però ni abaix s'estava prou ben organitzat ni a l'arribar a dalt es trobava altra cosa que una incomprensió manifesta i un desconeixement absolut. Altrament, tenien tots els inconvenients, defectes i formulismes del seu origen i de la seva dependència.

Els iniciadors del nostre Sindicat saberen preveure ben clarament allò que el temps ha demostrat. Els nostres problemes no podrà mai resoldre'ls una legislació més o menys extensa i fins més o menys encertada; en canvi, tenen una solució en l'educació i unió de nosaltres mateixos. Les lleis no poden arribar a copsar la susceptibilitat de les nostres relacions inter i extraprofessionals, majorment quan aquestes són dictades per profans, per ben aconsellats que estiguin.

La moral no pot imposar-la la llei humana, aquesta no pot fer altra cosa que castigar els seus mancaments manifestos, deixant forçosament impunes aquells mancaments que la llei no arriba a definir i que, en canvi, sap distingir prou bé la nostra consciència col·lectiva.

Calia, doncs, crear una gran obra de moral mèdica que aguditzés la nostra sensibilitat i agermanant-nos tots al volt d'ella ens purifiqués en el seu gresol.

El Sindicat de Metges de Catalunya havia d'ésser una col·lectivitat sana on es fés el solemne sacrifici de la individualitat per a treure'n la nostra norma i la nostra guia per a millorar-nos moralment i materialment.

Això no representava, és clar, incompatibilitat amb els vells Col·legis que podien perfectament conviure mentre les circumstàncies ho exigissin.

Es més, a ells havia d'acudir la nova associació que es projectava, quan el fruit de les gestions seves o les relacions socials li fessin necessari pujar aquest graó que mena als poders públics. I tampoc podien involucrar-se les dues accions: l'oficial, legal, i executiva, representada pels Col·legis i la lliure, moral i inspiradora que havia de representar aquesta nova organització projectada pels metges reunits a Tarragona.

Es més, els Col·legis, una mica malbaratats pels temps, no podien acollir aquest nou alè purificador, ni tampoc podia esperar-se la suma de bones voluntats en el lloc on el metge trobava la representació genuïna de totes les exigències, càrregues i entrebancs que sense compensació li dificultaven l'exercici de la seva professió.

Davant de tot això, els metges reunits a la imperial ciutat veieren clara la necessitat de crear la seva organització lliure, on poder dictar-se les íntimes lleis morals i amb elles com a senyera, tots aplegats voluntariosament al seu volt, fressar-se el camí de les seves reivindicacions.

I aquesta organització era definitivament creada el dia 27 de març de 1920, amb el nom de Sindicat de Metges de Catalunya.

Res més clarament prova la necessitat d'aquesta obra que el fet de que, als dos mesos de constituïda, ja figuraven a les seves files el setanta per cent dels metges en exercici a la nostra terra. En massa s'acoplaren al volt de la nova senyera, i en massa compacta hi segueixen encara engruixits pels nous companys i els rerassagats. Avui hi som quasi tots i encara seguim cridant als pocs companys de bona voluntat que en resten fóra, perquè no hem pas de cridar als qui troben estret el nostre camí o massa ampla la nostra bandera.

Veieu-ho, sinó, de dos mil quatre cents metges que exerceixen a Catalunya, mil nou cents vint són amb nosaltres, o sigui, quasi el 85 per cent.

El Sindicat de Metges de Catalunya va anar extenent la seva creuada per totes les terres catalanes i així eixamplava l'organització. A cada comarca va deixar la seva representació, i els companys abandonats en els poblets més llunyans sentien arribar l'alè del Sindicat com una estrella salvadora i veien amb ell l'esperança de reconquistar el seu prestigi social, fins tornaven a guanyar aquella gran quantitat de metge i d'home lliure que havien perdut exercint la medicina